

[Poul Hansen (Kalundborg).]

fostbroderskab er naturligt, så længe man føler sejren vinke lige om hjørnet, og hvis man har en fornemmelse af at stå lige overfor den endelige forening. Men nu har vi jo forstået, at de to partier skal vedblive at være to partier. Så er det også nødvendigt, at de hver for sig fører en politik, som vælgerne kan skelne fra den anden parts, ellers vil det vel hurtigt gå sådan, at vælgerne spørger: Hvad skal vi med to partier? Vi må kunne undvære den mindste af de uadskillelige, vi har nok i den store — således som de var meget nær ved at sige, da Knud Kristensen regerede i venstre. Jeg tror altså på, at de konservative for deres egen tilværelses skyld bliver nødt til at videreføre den selvstændighed, de viste ved deres stilling til boligstøtteleven.

Det negative resultat af oppositionens taktik, herunder at de på vigtige områder satte sig selv udenfor indflydelse, har, tror jeg, skabt sangbund i størstedelen af befolkningen for den opfattelse, som klarest kom til udtryk i en ledende artikel i „Kristeligt Dagblad“ den 4. maj. Jeg skal ikke skjule, at denne artikel var hårdt kritisk også mod socialdemokratiet, men aktuelt havde den bud til oppositionen herinde, når det hed — jeg beder om tilladelse til et citat:

„Tilbage står nu for venstre og konservative at erkende, at en opposition ikke kan leve af opposition alene. Kommunismens og retsforbundets fremgang i henholdsvis 1945 og 1950 kunne måske tyde på det, men de to partiers nederlag i henholdsvis 1947 og 1953 har vist, at det negative ikke er nok til at bære partier frem. Der må positivt arbejde til.“

Denne sidste sætning: der må positivt arbejde til, svarer ganske nøje til, hvad der gennem årene har været hovedledetråden for socialdemokratiet. For vor egen skyld kan vi vel græde tørre tårer, hvis venstre og det konservative folkeparti vil holde sig udenfor. Vi kan heller ikke have noget imod, at der tegner sig klarere og mindre kompromisprægede linier for dansk politik. Men det er jo rigtigt, at den måde, hvorpå befolkningen i øjeblikket fordeler sig økonomisk og politisk, taler for, at man søger resultater opnået gennem samarbejde. Regeringen har søgt samarbejdet i den nu

svundne vinter, og skønt nogle i vigtige situationer holdt sig udenfor, blev der opnået samarbejde i et sådant omfang, at arbejdet kunne føres igennem. Vi har tro på, at det også vil lykkes fremover.

Erik Eriksen: Når der nu her ved tillægsbevillingslovforslagets tredie behandling skal gøres en slags politisk status, d. v. s. at linierne skal trækkes op for, hvad regeringen og oppositionen har været enige eller uenige om, skal jeg naturligvis ikke i detaljer gennemgå de udenrigspolitiske problemer, som folketinget til dato har beskæftiget sig med. Ikke fordi disse problemer ikke er vigtige, tværtimod, men for det første fordi de i forvejen er indgående debatteret her i tinget, og for det andet fordi regeringen og det parti, jeg repræsenterer, på disse områder i det store og hele har været enige.

Enigheden omfatter Atlantpolitikken, Vesttysklands optagelse i NATO og bestræbelserne for at udbygge det nordiske samarbejde, hvorom vi forøvrigt skal have en debat her i tinget, når vi igen samles til efteråret. Vi har videre været enige om gennem forhandling at sikre vore sydslesvigske landsmænds rettigheder som ligeberettigede borgere i det vesttyske statssamfund. Det er med glæde, vi har konstateret dette problems oprykning fra et lokalt til et forbundsanliggende. Jeg vil håbe, at den forståelsespolitik, man i Bonn er gået ind for, vil kunne føre til yderligere resultater og i hvert fald forhindre lokale nationalistiske aktioner.

Uden som sagt at gå i enkeltheder vil jeg gerne benytte lejligheden til at understrege, at jeg tror, at den politik, der på disse områder er ført — jeg ser her bort fra regeringens efter min opfattelse ikke altid heldige hånd, når der har været tale om handelspolitiske forhandlinger, det har vi jo tidligere været inde på — har været rigtig. Fra forskellig side er det hævdet, at den udenrigspolitiske kurs, de vestlige demokratiske nationer og altså også Danmark har anlagt, har svækket mulighederne for fredelig forhandling og forståelse mellem øst og vest. Jeg synes, at udviklingen og ikke mindst den senere tids udvikling i høj grad tyder på, at disse betragtninger er urigtige og altså ikke bygger på realiteter.

Efter disse bemærkninger skal jeg knytte nogle udtalelser til den redegørelse, som den